

да работи за [българитѣ. Писалъ книги и учебници, борилъ се съ търновския гръцки владика и, когато последниятъ умрѣлъ, народътъ въ Търново искалъ него за търновски митрополитъ. Обаче гръцкиятъ патриархъ не се съгласилъ. Гърцитѣ го обвинили въ бунтъ, оковали го въ вериги и го изпратили въ Света гора на заточение. Ала презъ 1844 г. Неофитъ Бозвели се отървалъ отъ затвора, пристигналъ въ Цариградъ, сблизилъ се съ българскитѣ еснафи и търговци, па почналъ да работи между тѣхъ, като ги учелъ да четатъ българска книга, да построятъ българска църква и да искатъ български свещеници и учители.

Народътъ си отворилъ очитѣ и поискалъ права. Гърцитѣ се възпротивили, но турцитѣ отсждали, че българитѣ сж работни, та и тѣ трѣбва да иматъ църкви, книги, училища, свещеници и владици. Гръцкиятъ патриархъ, поканенъ отъ султана и помоленъ отъ Стефана Богориди, склонилъ да даде нѣщо, но на Неофита и Илариона решилъ да наложи наказание, защото били бунтовници.

Иларионъ и Неофитъ на заточение.

Единъ день презъ 1845 г. гръцкитѣ слуги ненадейно нападнали двамата български пастири, вързали ги и ги откарали на единъ островъ. Като се научили за това цариградскитѣ българи, избрали 50 души яки мъже съ засукани ржкави и ги изпратили да освободятъ вързанитѣ, но на острова имало стари хора, които казали на храбритѣ българи да не правятъ нищо, за да не се разсърди много гръцкиятъ патриархъ и турската полиция. Българитѣ се спрѣли. Презъ нощта гърцитѣ тайно натоварили Неофита и Илариона и ги откарали на Св. гора, гдето ги затворили въ манастирскитѣ тъмници.

Три години (1845-1848) Иларионъ и Неофитъ стояли заточени. Неофитъ билъ старъ и боленъ. Никой не му